

Dr hab. Anna Bloch-Rozmej, prof. KUL

Lublin, 25.10. 2021

Katedra Językoznawstwa Stosowanego

Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II

Recenzja cyklu powiązanych tematycznie artykułów naukowych stanowiących osiągnięcie naukowe w rozumieniu art. 219 ust. 1 pkt. 2 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, pozostałego dorobku naukowego oraz działalności dydaktyczno-organizacyjnej i popularyzującej naukę w postępowaniu habilitacyjnym dra Kamila Kaźmierskiego

I. Ocena dorobku naukowego Habilitanta po uzyskaniu stopnia doktora

Pan dr Kamil Kaźmierski afiliowany jest przy Zakładzie Współczesnego Języka Angielskiego Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, gdzie od roku 2013 zatrudniony jest na stanowisku adiunkta i prowadzi aktywną działalność naukowo-dydaktyczną. We wrześniu 2013 roku uzyskał stopień doktora nauk humanistycznych na Uniwersytecie Wiedeńskim na podstawie rozprawy pt. „The history of English vowels. An evolutionary account of the Great Vowel Shift and related vocalic changes”.

Dorobek naukowy Habilitanta, po uzyskaniu stopnia doktora, obejmuje wydaną w 2015 roku przez wydawnictwo Mouton de Gruyter monografię pt. „Vowel-Shifting in the English Language: An Evolutionary Account”, autorstwo lub współautorstwo sześciu rozdziałów w monografiach naukowych, 12 artykułów naukowych, z których 9 to główne osiągnięcie wskazane do oceny w postępowaniu habilitacyjnym. Pozostałe trzy artykuły zostały opublikowane w czasopismach naukowych takich jak *Research in Language* (40 pkt), *Sociolinguistic Studies* (40 pkt) oraz *A Journal of Varieties of English*. Rozdziały wspomniane powyżej są częścią monografii wydanych przez uznane wydawnictwa zagraniczne – *Peter Lang*, *University of Glasgow*, *Australian Speech Science & Technology Association* czy *Routledge*.

Dorobek ten pod względem merytorycznym zasługuje na uznanie, choć od strony ilościowej pozostawia pewien niedosyt, zwłaszcza, iż trzy z opublikowanych rozdziałów to prace, których Habilitant jest jedynym autorem, a pozostałe to przedsięwzięcia zespołowe. Podobnie rzecz się ma w przypadku artykułów naukowych, z których 10 powstało we

współpracy z innymi osobami. Jednak artykuły Habilitanta zostały opublikowane w tomach i czasopismach o szerokim zasięgu międzynarodowym, co zapewnia Autorowi rozpoznawalność w kręgach językoznawców oraz wpływ na rozwój dziedziny. Habilitant czynnie uczestniczył w krajowych oraz międzynarodowych konferencjach naukowych, wygłaszając referaty, dzięki którym upowszechniał wyniki prowadzonych przez siebie badań. Łącznie wygłosił on 25 referatów, w tym 12 za granicą, m.in. w Eugene, Melbourne, Wiedniu, Kolonii, Glasgow, Manchester, Pécs, czy Zurychu. Część z tych wystąpień odbyła się we współpracy z innymi językoznawcami. Ponadto, Habilitant posiada w dorobku także wygłoszenie wspólnie z Andreasem Baumannem, wykładu plenarnego w Kolonii na 3rd International Workshop on Dynamic Modeling (2017): pt. „Perceptual effects of ambiguity in the long-term development of boundary-signaling consonant clusters. Combining experiments and dynamical systems in (mor)phonotactic research”. Można więc w jego przypadku mówić o troszec o międzynarodową rozpoznawalność i o działalności o szerokim zasięgu. Habilitant miał bowiem wiele wystąpień na międzynarodowych konferencjach, zwłaszcza zagranicznych, podczas których mógł skonfrontować własne ustalenia badawcze z opinią uznanych ekspertów w dziedzinie. Duża aktywność konferencyjna Habilitanta uzupełniona jest o udział w pracach komitetów redakcyjnych *Vienna English Working Papers* (ViEWS) (w latach 2009-2013, jako członek redakcji), *Folia Linguistica Historica* (FolHa) (w latach 2010-2013 jako członek redakcji), *Yearbook of the Poznań Linguistic Meeting* (YPLM) (w 2016 jako członek redakcji), oraz *Poznań Studies in Contemporary Linguistics* (PSiCL) (w latach 2016-2019 jako członek redakcji). Dr Kaźmierski jest członkiem trzech towarzystw naukowych: Association for Laboratory Phonology, International Phonetic Association oraz Societas Linguistica Europae. Habilitant odbył również staż w zagranicznym ośrodku naukowym - University of Massachusetts, Amherst, USA trwający od września 2019 do stycznia 2020, gdzie realizował badania finansowane ze stypendium Fulbrighta (Fulbright Senior Award).

Dr Kamil Kaźmierski zrealizował 4 projekty badawcze w ramach: grantu przyznanego przez Austrian Science Fund (funkcja wykonawcy), oraz trzech grantów Ministerstwa Nauki i Edukacji (wcześniej Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego) (funkcja wykonawcy). Ponadto, obecnie Habilitant realizuje kolejny projekt badawczy pt. Testowanie hybrydowych modeli reprezentacji fonologicznej za pomocą korpusów mowy UMO-2017/26/D/HS2/00027 jako jego kierownik. Dr Kaźmierski jest też recenzentem artykułów dla czasopism naukowych, takich jak: *Journal of English as a Lingua Franca* (2014), *Proceedings of the*

International Congress of Phonetic Sciences (2019), Journal of Slavic Linguistics (2020) oraz abstraktów na konferencję Poznań Linguistic Meeting (2020). Habilitant został także poproszony o ocenę wniosku zgłoszonego w konkursie Fulbright Senior Award (2019).

Działalność naukowa Habilitanta została doceniona poprzez nagrody, jakie otrzymał on w 2020 roku – Nagrodę Inicjatywa Doskonałości – Uczelnia Badawcza: Bonus dla Młodych oraz stypendium dla wybitnych młodych naukowców przyznane przez MNiSW na podstawie dorobku publikacyjnego, działalności w projektach oraz współpracy międzynarodowej. W 2019 roku dr Kaźmierski był też stypendystą Fundacji Fulbrighta.

Podsumowując tą część recenzji, należy stwierdzić, iż osiągnięcia naukowe dr Kaźmierskiego, zdobyte po uzyskaniu stopnia doktora, wyłączając artykuły wskazane jako istotne osiągnięcie naukowe, świadczą o znaczącym wkładzie Autora w rozwój dziedziny językoznawstwa. W mojej opinii, Habilitant wykazuje się istotną aktywnością naukową. Ocena ta wynika przede wszystkim z analizy jakościowej dorobku publikacyjnego Habilitanta, ze szczególnym uwzględnieniem monografii pt. „Vowel-Shifting in the English Language: An Evolutionary Account”, która, poza cyklem artykułów, stanowi najistotniejszy element jego dorobku. Odnosząc się do licznych publikacji dr Kaźmierskiego powstałych na zasadzie współautorstwa, muszę z jednej strony przyznać, iż spodziewałabym się większej ilości prac monoautorskich, jednak, z drugiej strony, umiejętność podjęcia owocnej współpracy z innymi naukowcami, zwłaszcza wymagającej wielokierunkowych działań w realizacji złożonych badań fonetycznych, świadczy moim zdaniem o dojrzałości naukowej i dużej kompetencji Habilitanta.

II. Ocena cyklu powiązanych tematycznie artykułów naukowych stanowiących osiągnięcie naukowe w rozumieniu art. 219 ust. 1 pkt. 2 Ustawy z dnia 20 lipca 2018r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Głównym osiągnięciem naukowym przedstawionym do oceny jest cykl powiązanych tematycznie publikacji pt.: *Fonologiczne implikacje wariantywności*. W skład cyklu wchodzi 9 artykułów naukowych:

1. Kaźmierski, Kamil. 2020. “Prevocalic t-glottaling across word boundaries in Midland American English.” *Laboratory Phonology: Journal of the Association for Laboratory Phonology* 11(1): 13, 1-23. DOI: 10.5334/labphon.271
2. Baumann, Andreas, Kaźmierski, Kamil, Matzinger, Theresa. 2020. “Scaling laws for phonotactic complexity in spoken English language data”. *Language and Speech* DOI: 10.1177/0023830920944445

3. Kaźmierski, K., Kul, M., Zydorowicz, P. 2019. "Educated Poznań speech 30 years later." *Studia Linguistica Universitatis Iagellonicae Cracoviensis* 136(4), 245-264. DOI: 10.4467/20834624SL.19.021.11314
4. Schwartz, G., Kaźmierski, K. 2020. "Vowel dynamics in the acquisition of L2 English: An acoustic study of L1 Polish learners". *Language Acquisition: A Journal of Developmental Linguistics* 27(3), 227-254. DOI: 10.1080/10489223.2019.1707204
5. Baumann, A., Kaźmierski, K. 2018. "Assessing the effect of ambiguity in compositionality signaling on the processing of diphones." *Language Sciences* 67: 14-32. DOI: 10.1016/j.langsci.2018.03.006
6. Kaźmierski, K., Wojtkowiak, E., Baumann, A. 2016. "Coalescent assimilation across word boundaries in American English and in Polish English." *Research in Language* 14(3): 235-262. DOI: 10.1515/rela-2016-0012
7. Ritt, N., Kaźmierski, K. 2016. "How rarities like gold came to exist: on co-evolutionary interactions between morphology and lexical phonotactics." *English Language and Linguistics* 20(1): 1-29. DOI: 10.1017/S1360674315000040
8. Baumann, A., Kaźmierski, K. 2016. "A dynamical-systems approach to the evolution of morphotactic and lexical consonant clusters in English and Polish." *Yearbook of the Poznan Linguistic Meeting* 2: 115-139. DOI: 10.1515/yplm-2016-0006
9. Kaźmierski, K. 2015. "Exaptation and phonological change". *Folia Linguistica Historica* 36: 199-218. DOI: 10.1515/flih-2015-0006

Oceniając podany powyżej cykl z perspektywy naukometrycznej, w sumie stanowi on 890 punktów, według punktacji z wykazu czasopism Ministerstwa Nauki i Edukacji, na co składa się punktacja artykułów od 1 do 9, kolejno: 140, 140, 40, 200, 100, 40, 70, 20 i 140. Jest to bez wątpienia imponująca liczba, zaś fakt opublikowania artykułów w wysoko-punktowanych czasopismach naukowych, tak krajowych, jak i zagranicznych, oznacza pomyślne ich przejście przez rygorystyczny system recenzyjny potwierdzający ich wartość naukową.

Pojęciem spajającym powyższy zestaw artykułów naukowych jest wariantywność w ujęciu fonetycznym i fonologicznym, rozumiana jako zróżnicowana realizacja fonetyczna jednostek dźwiękowych, zarówno wewnątrz, jak i na granicach domen morfologicznych oraz jej implikacje fonologiczne. Zagadnienia poruszane w pracach to fonotaktyka, fonostylistyka oraz akwizycja wymowy. Zjawisko wariantywności badane jest zarówno w produkcji jak i percepcji języka. Prawie wszystkie prace wchodzące w skład cyklu powstały na gruncie solidnie zaplanowanych i rygorystycznie przeprowadzonych badań empirycznych, co w mojej ocenie, w największym stopniu decyduje o ich bardzo dużej wartości naukowej. Poniżej odniosę się do poszczególnych artykułów z cyklu.

Kaźmierski (2015) poświęcony jest zjawisku egzaptacji, które w naukach przyrodniczych, tj. biologii ewolucyjnej, definiowane jest jako przejmowanie funkcji przez cechy które uprzednio ich nie posiadały lub pełniły inne funkcje. Autor usiłuje sprawdzić do jakiego stopnia egzaptacja może być obecna także w języku. Zjawiskiem fonologicznym,

jakie Autor poddaje analizie jest kontrast między samogłoskami, który w wyniku ewolucji języka przestaje być sygnalizowany przez długość samogłosek, a funkcja ta przypisana zostaje ich jakości. Proces ten zaczyna się od narastania wagi drobnych różnic jakościowych w realizacji dźwięku, który postępuje aż do przejęcia konkretnej funkcji kodowania kontrastu fonologicznego przez cechę jakościową w miarę jak system kontrastów samogłoskowych oparty na iloczynie zanika. Autor wnikliwie rozważa konsekwencje przyjęcia tego ewolucyjnego podejścia do analizy językowej, słusznie zauważając, że samo stwierdzenie istnienia pewnych analogii zmian językowych i biologicznych to za mało by uznać egzaptację za faktyczny mechanizm działający w języku. Aby mogło to być możliwe, należałoby zidentyfikować siły odpowiedzialne za nową presję adaptacyjną. W odniesieniu do egzaptacji w języku, można by także stawiać kolejne pytania, np. czy przejęcie funkcji kodowania kontrastów fonologicznych w obrębie systemu samogłosek przez cechy jakościowe na niekorzyść długości jest zjawiskiem odosobnionym, czy też podobna operacja dotyczy długich i krótkich spółgłosek w językach, które na pewnym etapie rozwoju posiadały geminaty?

Temat sił adaptacyjnych obecnych w języku podjęty został również w artykule Ritt i Kaźmierski (2016) gdzie autorzy badają funkcje zbitok spółgłoskowych występujących zarówno wewnątrz jak i na granicach domen morfologicznych sygnalizowania złożoności morfologicznej wyrazów. Dowodzą, iż występowanie w języku angielskim sekwencji o strukturze VVCC, które są typologicznie rzadkie, w wyrazach takich jak *cold* i *gold*, jest wynikiem nałożenia się kilku odmiennych zjawisk na określonym etapie rozwoju języka, m.in. zaniku samogłoski schwa, wydłużenia homorganicznego czy częściowej leksykalizacji określonych imiesłowów. Twierdzą oni, iż formy fonologicznie problematyczne mogą ulec leksykalizacji gdy pojawiają się z dużą częstotliwością w realizacji powierzchniowej wyrazów wskutek operacji morfologicznych. Droga ku leksykalizacji rozpoczyna się zatem od częstotliwości pojawiania się danych form w języku mówionym, co prowadzi do ich rozpoznawalności. W odniesieniu do zbitok spółgłoskowych, dyskusji poddana zostaje ich rola w sygnalizowaniu kompozycji morfologicznej wyrazów. Złożoność morfologiczna jest najłatwiej identyfikowana gdy zbitki występujące na granicy domen, nie występują wewnątrz morfemów. Jednak, jak wykazują autorzy, doświadczenie produkcji określonych gestów artykulacyjnych w jednym kontekście sprzyja powtarzaniu ich w innym. Stąd możemy oczekiwać pojawienia się takich zbitok także wewnątrz domen morfologicznych. Zjawisko to obrazuje ścieranie się przeciwstawnych sił selekcyjnych w języku.

Baumann i Kaźmierski (2018) zawiera opis eksperymentu o charakterze psycholingwistycznym, którego celem było sprawdzenie preferencji słuchaczy w stosunku do określonych zbitok spółgłoskowych. Badanie wykazało, że słuchacze wybierają zbitki o większym potencjale sygnalizowania złożoności morfologicznej wyrazów. Stąd powszechność form o strukturze VVCC występujących w języku angielskim jest trudna do wyjaśnienia. Ewolucja języka w tym kierunku była możliwa na skutek utraty przez zbitki swojej funkcji sygnalizowania granic morfologicznych połączonej z brakiem mechanizmów unikania homofonii.

Baumann i Kaźmierski (2016) to bardzo udany przykład zastosowania modelowania matematycznego do analizy danych językowych. Tu także podejmowany jest problem zbitok spółgłoskowych w obrębie i na granicach domen morfologicznych, a dokładniej ich diachronicznej ewolucji jako pochodnej zarówno działania analogii jak i funkcji sygnalizowania złożoności morfologicznej wyrazów. Modelowanie matematyczne zostaje zastosowane w celu ustalenia efektów interakcji tychże sił działających w języku. Analiza obejmuje zarówno dane synchroniczne, jak i diachroniczne (zbitki angielskie występujące od 12 do 17 wieku). Zastosowany model Funkcji Użyteczności Semiotycznej pozwolił ustalić, iż semiotyczna użyteczność zbitok spółgłoskowych nie zmniejsza się na skutek występowania form leksykalnych z tymi zbitkami wewnątrz domen morfologicznych. Skuteczne wyjaśnienie replikacji i ewolucji zbitok spółgłoskowych jest możliwe jedynie wtedy gdy brana jest pod uwagę siła analogii. Myślę, że dobrym zwieńczeniem dyskusji nad modelem Funkcji Użyteczności Semiotycznej, byłaby próba sformułowania dalszych przewidywanych zmian w języku będących jego konsekwencją.

Kontynuacją wątku fonotaktycznego, jest publikacja Baumann, Kaźmierski i Matzinger (2020), w której autorzy konfrontują zjawisko zbitok spółgłoskowych ze statystycznymi prawami Zipfa i Heapsa. Dane poddane analizie pochodzą z korpusu Buckeye'a. Przy założeniu, iż systemy kognitywne podlegają prawu Zipfa, należy oczekiwać, iż także kognitywny system fonotaktyki angielskiej wykaże się podobną zgodnością. Jak wykazują autorzy artykułu, zgodność ta zwiększa się gdy do badania włączymy zarówno zbitki wewnątrz- jak i międzywyrazowe. W ten sposób potwierdzenie znajduje teza, iż fonotaktyka zachowuje się podobnie do innych systemów kognitywnych.

Dane akustyczne pozyskane z korpusu Buckeye'a stanowią materiał badawczy także w publikacji Kaźmierski, Wojtkowiak i Baumann (2016). Analizie poddano proces

palatalizacji zachodzący w kontekście [t, d, s, z + j] w amerykańskiej odmianie języka angielskiego oraz to samo zjawisko w wymowie angielskiej polskich użytkowników tego języka na podstawie danych z korpusu PLEC. Analiza przedstawiona w artykule wypełnia w pewien sposób lukę w badaniach empirycznych nad tym zjawiskiem. Na stronie 236 zasygnalizowana zostaje różnica występująca w zachowaniu zwarto-szczelinowych [t, d] oraz szczelinowych [s, z] przed [j]. Te pierwsze zmieniają się w afrykaty, natomiast fryktywy pozostają takimi, zmieniając jedynie miejsce artykulacji. W moim odczuciu różnica ta nie została w pełni wyjaśniona w artykule. Zastosowanie modelu opartego na reprezentacji segmentów opartej o elementy, jak np. Fonologii rządu znacznie ułatwiłby analizę tego zjawiska. W odniesieniu do różnic w wymowie tych sekwencji u natywnych użytkowników oraz Polaków, jak wykazali autorzy, realizacja sekwencji typu [t+j] jako afrykat u Polaków jest bardzo rzadka, a występująca, szczególnie u młodych Amerykanów, wymowa ze zwarcie krtaniowym zamiast [t] jest całkowicie nieobecna. Dowodzi to, zdaniem autorów, bardzo ograniczonej akwizycji fonostylistyki języka obcego przy jednoczesnym dużym wpływie języka ojczystego na wymowę angielską u polskich użytkowników tego języka. Jednak jest też przecież możliwość istnienia istotnych różnic między systemami języka polskiego i amerykańskiej odmiany angielskiego na poziomie reprezentacji fonologicznej oraz dozwolonych zmian jakie mogą zachodzić w określonych kontekstach w tychże systemach. Myślę, że ogólne stwierdzenie dotyczące wpływu języka ojczystego powinno zostać rozwinięte i wyjaśnione na poziomie fonologicznym. Możliwe, że wówczas problem opisany na str. 247 dotyczący odmiennej realizacji głoski [t] przed [j] w wyrazach z korpusu Buckeye oraz PLEC także znalazłby swoje rozwiązanie. Kaźmierski (2020) stanowi niejako kontynuację badania podjętego w 2016 roku. Autor stara się ustalić czynniki warunkujące realizację głoski [t] jako zwarcia krtaniowego w amerykańskiej odmianie języka angielskiego. Badanie wykazuje pozytywną korelację glotalizacji spółgłoski [t] na granicy wyrazów przed samogłoską i spółgłoską z częstotliwością występowania danego słowa przed wyrazami zaczynającymi się od spółgłoski. Wyniki badań Habilitanta opisane w tym artykule rzucają nowe światło na interakcję między fonetyką a fonologią. Odnosząc te wyniki do zagadnienia wariantywności, okazuje się, iż alofonia wykazuje zależność nie tylko od ogólnej częstotliwości leksykalnej, ale od częstotliwości występowania słowa w danym kontekście. Zdaniem autora dowodzi to przechowywania szczegółowych informacji fonetycznych w reprezentacjach fonologicznych.

Relacja między fonetyką i fonologią, a dokładniej akwizycja tych komponentów systemu, jest także przedmiotem badań w publikacji Schwartz i Kaźmierski (2020). Badanie oparto na danych pozyskanych w wyniku przeprowadzenia eksperymentu badawczego w postaci nagrań z udziałem studentów oraz pracowników filologii angielskiej, oraz korpusu UCL Speaker Database. Narzędziem badawczym zastosowanym do analizy danych były modele mieszane regresji liniowej. Pozyskane wyniki empiryczne posłużyły Autorom do sformułowania określonych implikacji teoretycznych dotyczących reprezentacji fonologicznej samogłosek w języku angielskim i polskim różniących się lokalizacją celu artykulacyjnego – w początkowej fazie artykulacji dla języka polskiego oraz w środkowej dla języka angielskiego. Na str. 229, Autorzy wyrażają przekonanie, iż stworzona przez nich grupa badawcza jest jednolita. Jest tak istotnie pod wieloma względami. Jednak moim zdaniem, nawet jeśli są to studenci pierwszego roku studiów filologii angielskiej, uczestniczący w takich samych zajęciach oraz mający kontakt z konkretną odmianą języka angielskiego, nie można wykluczyć wewnętrznego zróżnicowania tej grupy wynikającego z nawyków językowych oraz ogólnej kompetencji językowej/fonetycznej, z jakimi rozpoczynali oni studia. Moja praktyka dydaktyczna związana z nauczaniem fonetyki języka angielskiego każe mi zachować ostrożność wobec deklaracji o jednolitości takiej grupy badawczej. Eksperyment badawczy został też przeprowadzony na potrzeby badania opisanego w Kaźmierski, Kul i Zydorowicz (2019), gdzie porównano cechy języka mówionego dialektu wielkopolskiego z lat 80-tych 20-ego wieku oraz obecnie. Badanie wykazało zmniejszenie się występowania cech recesywnych oraz zwiększoną częstotliwość występowania cech wówczas powszechnych. W przypadku tej analizy mam także pewne zastrzeżenia co do stworzonej grupy badawczej uczestniczącej w eksperymencie. Aby zrealizować cele badania, dokładniejsza selekcja uczestników byłaby potrzebna, tak, aby wziąć pod uwagę dodatkowe czynniki wpływające na wyniki np. możliwy, dłuższy kontakt z innym dialektem języka polskiego, np. dłuższy pobyt uczestnika w Warszawie, itp. Uważam, że wyniki przeprowadzonego badania powinny zostać poddane bardziej wnikliwej analizie.

Przechodząc do końcowej oceny cyklu artykułów wskazanych jako główne osiągnięcie naukowe, pragnę podkreślić ich bardzo wysoki poziom merytoryczny, mocne zakorzenie w materiale empirycznym, różnorodność zastosowanych narzędzi badawczych (np. modelowanie matematyczne, Praat, LaBB-CAT), spójność przeprowadzonych analiz oraz istotny wkład w rozwój dziedziny fonetyki i fonologii. Pomimo uwag sformułowanych powyżej, zarówno wybór źródeł danych językowych, jak i narzędzi badawczych wraz z ich

praktycznym zastosowaniem oceniam bardzo pozytywnie. Na uznanie zasługuje fakt, iż przeprowadzone analizy wymagały od Autora zastosowania wiedzy z wielu dyscyplin, m.in. fonologii, fonetyki akustycznej, badań korpusowych czy socjolingwistyki. Zaprezentował on również świetną znajomość literatury przedmiotu. Każdy z artykułów ma bardzo solidnie sporządzoną bibliografię świadczącą o kompleksowym, wieloaspektowym podejściu do każdego z poruszanych tematów. Wiedza Autora znajduje swoje odzwierciedlenie w teoretycznej podbudowie każdego z artykułów, klarownym i kompetentnym zarysie stanu badań nad określonym problemem językowym oraz precyzyjnym rozeznaniem obszarów spornych bądź niedostatecznie wyjaśnionych. Artykuły te cechuje również krytyczny dystans wobec proponowanych rozwiązań, co świadczy o dojrzałości badawczej Habilitanta.

Podsumowując, cykl artykułów będący przedmiotem niniejszej oceny wypełnia lukę istniejącą w badaniach nad zjawiskami związanymi z wariantywnością. Artykuły te zawierają wiele ciekawych wniosków, wyznaczają nowe kierunki badań i wskazują na duży potencjał wybranych narzędzi badawczych. Habilitant sprawnie posługuje się narzędziami, jakie obecnie stosuje się w badaniach korpusowych oraz analizie akustycznej mowy. Wyniki jego badań mogą zostać wykorzystane w pracach poświęconych akwizycji języka oraz w badaniach porównawczych, zwłaszcza polsko-angielskich.. Nieliczne mankamenty wspomniane powyżej, nie podważają ogólnej bardzo wysokiej wartości cyklu artykułów. Stąd stwierdzam, że cykl dziewięciu artykułów wskazany jako główne osiągnięcie naukowe przez Habilitanta spełnia wymogi stawiane osiągnięciom habilitacyjnym zgodnie z art. 219 ust. 1 pkt. 2 Ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce .

III. Ocena działalności dydaktyczno-organizacyjnej oraz popularyzującej naukę Habilitanta

W ramach działalności dydaktycznej, dr Kamil Kaźmierski w roku akademickim 2017-2018 prowadził seminarium licencjackie, sprawując nadzór merytoryczny nad powstaniem 8 prac licencjackich. W roku 2019 opracował sylabus nowego przedmiotu "Modelowanie i wizualizacja danych", z którego zajęcia prowadził w drugim semestrze roku akademickiego 2020- 2021. W tym miejscu muszę zaznaczyć brak wypromowanych prac magisterskich choć często spowodowany on bywa czynnikami niezależnymi od osoby, która nie decyduje o powierzeniach zajęć.

Dr Kaźmierski współorganizował międzynarodową konferencję Poznań Linguistic Meeting w roku 2015 jako członek Komitetu Organizacyjnego. Dwukrotnie pełnił on także funkcję opiekuna roku dla pierwszego roku studiów licencjackich.

W zakresie popularyzacji nauki, w marcu 2018 Habilitant prowadził dwugodzinne warsztaty z wymowy amerykańskiej dla licealistek i licealistów w ramach Targów Edukacyjnych na Międzynarodowych Targach Poznańskich. Od 2017, co roku organizuje on udział drużyny Wydziału Anglistyki w Półmaratonie Poznańskim.

W mojej opinii, działalność ta dobrze uzupełnia opisaną wcześniej aktywność naukową Habilitanta, wykazując wszechstronność jego zainteresowań.

Ocena końcowa

Podsumowując ocenę cyklu 9 artykułów wskazanych jako główne osiągnięcie naukowe w rozumieniu art. 219 ust. 1 pkt. 2 Ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, pozostałego dorobku naukowego oraz działalności dydaktyczno-organizacyjnej i popularyzującej naukę w postępowaniu habilitacyjnym dr Kamila Kaźmierskiego, stwierdzam, że spełniają one wymogi stawiane habilitantom określone w art. 219 ust. 1 pkt 1-3 Ustawy z dnia 20 lipca 2018r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Dorobek Habilitanta wnosi istotny wkład do rozwoju dziedziny językoznawstwa, w szczególności badań nad fonetyką i fonologią.

W związku z powyższym, wyrażam pozytywną opinię w sprawie nadania dr Kamilowi Kaźmierskiemu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie Nauk Humanistycznych, w dyscyplinie Językoznawstwo.

dr hab. Anna Bloch-Rozmej, prof. KUL